

ulike nyanser, ulike flater er bygget ut i et grunt, tredimensjonalt rom. Formuleringene av flaten lar seg ikke innplassere i et strengt konseptuelt regelverk. De bryter i stedet stadig med det, samtidig som en forventning om en regelstyring blir opprettholdt. Systemets regler lar seg aldri definere, simpelthen fordi de ikke finnes.

Sett fra semantikkens terminologi er det fortsatt ikke snakk om "bilder". Eller er det det? Mange av verkemidlene i Fredriksens arbeider bygger på regler for persepsjon. Det som ligger i forgrunnen i rommet er større, overlapper det som ligger bak, og har sterkere farge. Det som befinner seg lengre bak i rommet, er mindre, blir overlappet av andre former, har svakere valør. Og så videre. Dette er sansemessige, visuelle erfaringer vi orienterer oss i rommet med. Hva skjer da når dette blir isolert som verkemidler i et arbeid, og manipulert med? For i Fredriksens bilder motsier flatenes romlige plassering ofte hva øyet ellers forventer ut fra overlapping og fargestyrke. Er det snakk om et tegnspråk hvor de enkelte tegnene er "bilder", som har sansemessig likhet med en visuell erfaring? Slik den røde fargeprøven var et bilde av den røde malingen, er her ulike persepsjoner av rom abstrahert til sine enkelte elementer, og satt sammen til formuleringer basert på kombinasjoner av de enkelte elementene.

### Abstrahert sanselighet

Felles for utstillingens arbeider av Grethe Britt Fredriksen, Kalle Eriksson, Alex Booker og Espen Gangvik, er at de i større grad enn Brand og Formos, er løsrevet fra konseptuell strenghet. De visuelle valgene skjer friere, fortsatt innenfor et sett av selvpålagte begrensninger, men med større "vilkårlighet".

I Grethe Britt Fredriksens arbeider utgjør flate, farge og rom verkemidlene, bildets ytterkant er begrensningen. Utover dette er det meste tillatt så fremt det holder seg innenfor horisontale og vertikale linjer. Fargene er brutte, utblandet i